

רחל מרחלת על כל העולם

רוקדים על השולחן

אם לא הייתי רואה את זה בעצמי, לא הייתי מאמינה: בדיסקוטק השקט והשלו של פרדריקה רוקדים על השולחנות, כאילו היה זה דיסקוטק פראי בגונגל של חשמונאים. מצטופפים וצועקים יהיה. מוחאים כף לקצביתזמורת. ואלה שעושים את זה אינם רק צעירים שבאו ממזרח-העיר — אלא גם אותם יושבי

גם יחד, רוקדת על הבמה בשמלת-רשת ש-משאירה מעט מאוד לדמיון המשתולל; פייטר, שקט, מכונס ומאוהב באורגן שלו; קרייב, המנגן על באס-גיטרה חשמלית; וסטריי, המתופף כאילו היה רוצה להטביע את כאב-הראש של אלה היושבים ליד הבמה בתוך העור של התופים שלו.

עוד בלילה הראשון לבואו ארצה, אחרי

זמרי, הקטיפה השחורה"

ביקבע נוצצים, שנהגו לרקוד עד עכשיו ברעש, אומנם, אבל בהרבה פחות התלהבות. מי שמרקיד את כל ההמוני הזה על השולחנות הם אנשי הקטיפה השחורה. זוהי להקה של בני-ג'מאיקה, שבאו ישר מלונדון. הביא אותם רב סגל, שבגללם — ובגלל קונגרס החייטות הבינלאומי בו הביטיח לשמש דוגמן לאופנת-גברים — קיצר את חופשתו הנעימה בבירות-אירופה.

הם באמת שחורים — או לפחות כהים — והם חמישה: כרייאן, הזמר המשתולל והחתיך, שכל הנערות מתעלפות עליו; מארשיה, המשמשת זמרת ונערת-גונג

ההצגה, אפשר היה לראות שבריאות אקלם מהר, גילה את גודל-הירקון בחברתה של אחת ממעריצותיו החדשות. אחרי-כך נראה שם שוב ושוב, בערבים — אבל כל פעם עם מעריצה אחרת.

מארשיה עדיין לא התאקלמה. היא השיארה בלונדון חבר קבוע ומאוהב מאוד. אבל יש להניח שבתקופת-שהותה הדי-ארוי כה בישראל עוד תספיק להתאקלם.

היתר? הם מסתדרים לא רע, תודה. דבר אחד ברור: פרדריקה שוב לא יהיה אותו מקום. ולא רק בעיני המוזרים והמחזרות, האוהדים עור הדומה לקטיפה.

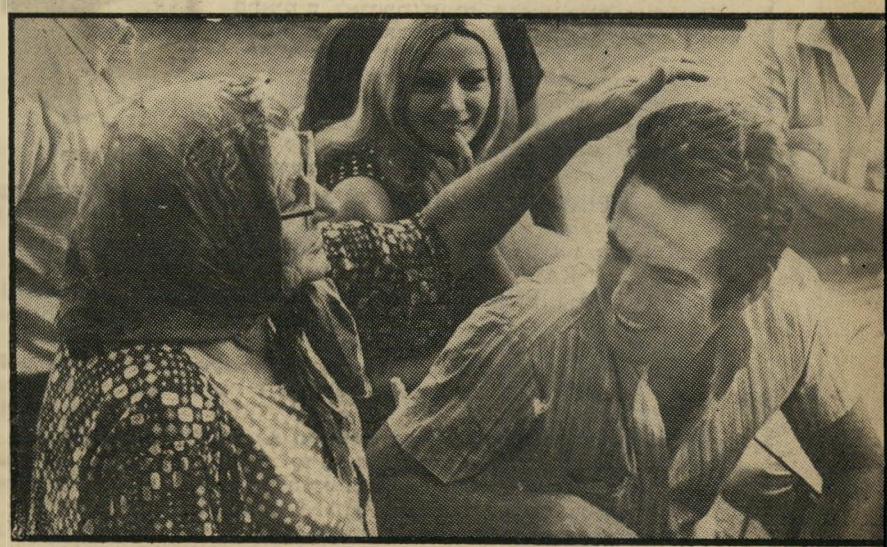
תעלומת סריטה פוענחה

כל גרובני תל-אביב ורחביה-לב שלה נאספו השבוע במועדון מיני-מאנדי כדי לחזות בי חיוכה של הספרית **סריטה אברגיל**, שעה שיוגשו לה תרומותיהם שנאספו, כדי לשקם את דירתה אשר עלתה באש.

הבדרנים, הציירים, נערות-הזווהר והפז-רנים הגיעו כולם בזמן כדי לא לבייש את כלת-המסיבה. שחקן ליל-הילן לשעבר, רא"ל

כך צליק, נזכר בימים הטובים והנחה את הערב, ורפי שאולי, שאירגן את הנשף הגדול בשם הוועד הציבורי למען סריטה, היה אכול עצבים.

הכינו לסריטה כסף, הכינו לה שירים כמו עלי להבה או המתבן של מידע עולה באש, אבל סריטה לא באה. היא הגיעה, כשכולה נרגשת, רק באיחור

רפי הפצוע, סריטה והזקנה המברכת

לאנחות

ליאורה רמון היא אומנם כוכבת של הסרט „איריס“, אבל זה לא עוזר לה: היא צריכה לשרת בצה"ל כמו סתם צבנית רגילה, והיא צריכה, מסי-תבר, לסבול מגעגועי-אהבה כמו כל נערת-טיפשעשרה בעולם.

עובדה: השבוע נותרה הכוכבת הי-אחרונה של הקולנוע הישראלי — לבי דה לאנחות. כשהחתיך-האוהב שלה נוי-סע למרחקים.

יש סברות, שהוא אפילו הציע לה נשואים, אחרים אומרים שלא, שרק כבש את ליבה, והלך לו לעיסקיו.

אם כך ואם כך, ייתכן שכל הסיפור הבאנאלי הזה לא היה נכנס בכלל למי-דור שלי, אילמלא זהותו של המחזר.

קוראים לו דויד קירבושי, והוא אחד המלחינים והמעבדים המוסיקא-ליים הידועים ביותר של ישראל. הוא יצא עכשיו לחו"ל, כדי לעשות חיים.

והוא, לגמרי לא במיקרה, האיש ש-כתב את המוסיקה ל„איריס“, שם גם הכיר את ליאורה וחזר אחריה — דבר שלא היה ידוע לאיש מבין כל המשי-תתפים הסקרניים של הסרט, שהשתור-ממו, באמת, איך ליאורה הנאה מסתד-רת לגמרי בלי בחור פרטי משלה.

מתי עשה את זה?

אני צריכה לבקש את סליחתו של יוסף פריי, זה שהסתבך כשהיה מזכירו של הרב יצחק ניסים, על שאני דשה שוב ושוב בחייו. אבל עובדה: יוסף פריי הוא אדם מעניין נורא.

פריי

של שעתים, אחרי חצות, כשרוב האורחים עמדו להסתלק. הסתבר כי אותו ערב קיבלה מכתב שפיענח עבורה את תעלומת השריפה.

היה זה מיכתב אנונימי: „אני מאוד מצטערת על מה שקרה, למה הבן שלי חשב שזה הדירה של הזונה, האשה של (כאן נכתב שמה של אחת מי שכנותיה לבית), זה עשה בשביל נקמה על האבא שלו שנסע יחד איתה לחו"ל, אנחנו נעזרו לך, נשלח לך קצת כסף.“

עכשיו הבינה סריטה כי נפלה קורבן לטעות. מישהו רצה להצית נקמה את דירת שכנתה, הצית תחת זאת את דירתה. נוסף למיכתב, היא היתה מזועזעת ממה שאירע מספר שעות קודם לכן בתחנה המרכזית. היא החליטה לוותר על הכסף שאסף למענה. רפי שאולי ומאנדי מצאו עבודה בו במקום יעד יותר טוב לכסף: הוא ייתרם לשוטרים שנפצעו עלידי יהודים, שעה שניסו להגן על ערבים בתחנה המר-כזית מפני פורעים.

אחרי זה יכלו משתפתי הנשף לשמוח באמת. כעבור יום נזכחו סריטה ורפי כי המצוה משתלמת. שעה שישבו באחד מבתי הקפה בעיר, ניגשה אליהם זקנה אלמונית שלא הכירה אותם, פרשה את כפות-ידיה מעל לראשיהם ובירכה אותם באריכות-ימים. לפי בקשה מיוחדת — ובתוספת של 20 אגורות — היא הוסיפה ליתר-ביטחון גם ברכה מיוחדת נגד שריפות של ילדים המקאים שאביהם נסע לחו"ל עם נשים.

ליאורה

בהתחלה — גורש מתפקידו, לאחר שי-נעלמו כספיר-בנות. אחרי-כך סיפרתי לכם על חיי-האהבה הענפים שלו, לפני נשואיו לבת-טובים דתית וירושלמית בשם **לאה עהרנפי** — ואחריהם.

השבוע ביקר יוסף אצל הבלש הפרטי **נחום ציפרוני**, זה שרדף אותו במיקצת, כדי להגן על כבודה של **נערה רמתי גנית**, איתה התעסק המחזר הדתי. „דחיי-לק“, אמר לבלש, או משהו דומה לזה, „אני רוצה לחיות חיים שקטים וטובים. רד ממני.“

והבלש הבטיח לו לרדת מעליו. למה לא? את הרמת-גנית כבר נטש.

פריי הסביר לו, כתנא דמסייע לבקשתו, שמפחתה של אשתו יורדת לחיי, ושהוא חושש מאוד שהוא עשוי לאבד אותה. לא עברו שעות רבות מאז נטש פריי את לישכתו של הבלש — והנה מופיעים שם **קרוכיה של לאה**.

„באנו לברך משהו, אדון ציפרוני“, בישרו מיי. „אנחנו צריכים לדעת עם החתן של משפחת עהרנפל עשה מה שעשה עם הנערה מרמתיגן לפני או אחרי החתונה שלו עם לאה.“

„אם עשה זאת לפני — איך לנו מה להגיד. סוף-סוף הוא גבר. אבל אם עשה זאת אחרי-כך — עלינו לשקול מחדש את מעמדו המשפחתי.“

הבלש היה במבוכה. אבל סוד מיקצועי הוא סוד מיקצועי. הוא סירב במפגיע למסור כל פרטים שהם אודות העיתוי של הקשרים, אשר היו למזכיר-הרב עם הנערה מרמתיגן.

עכשיו מתנהל, בחוגים חודים מסוימים בירושלים, טוטו מיוחד במינו. הוא לא עוסק בסוגייה אם נאף פריי, אלא בשאלה: „מתי? לפני או אחרי החתונה שלו?“

אהבה גדולה

אני לא יודעת אם קיימת ביניהם אהבה גדולה, אבל הם הולכים כאילו זה ככה. כחנתי **לשמעון אבישר**, הצייר השווף ורחבי-הגרם, ולרותי **נווימן**, הדיילת מי-שרד-התיירות ומזכירת **מבני דה-שישי**.

שמעון היה ידוע, בזמנו, בתור החבר של הקוסטיקאית הנאה **ז'אקלין** ושל הספרית הלא-פחות-יפה **סריטה**, זו שנשרפה לה הדירה.

רותי ידועה ומפורסמת עוד מימי היותה חברתו של נעיר-השעשועים **נחום (תחש"י) קפלן**, שהתחתן לא מוזמן.